

[Ole Bjørn Kraft.]

laritet og slet ikke lod sig bestemme af taktiske hensyn. Således ser den højtærede statsminister åbenbart sig selv i spejlet, men vi ved jo alle, at vi har meget, meget svært ved at se vort sande billede i spejlet. (Statsministeren [Hans Hedtoft]: Hørt!). Ja, ja, men det har den højtærede statsminister altså også haft... (Statsministeren [Hans Hedtoft]: Absolut!)..., for den skildring af denne uegennyttige, fædrelandssindede, alene på landets vel sigtende statsminister og hans politik står i meget stærk modsætning til de forslag, der blev fremsat. (Statsministeren [Hans Hedtoft]: Det var det ærede medlem, der kaldte denne regering for popularitetsjægere!). Nej, det gjorde jeg ikke. Hvis statsministeren vil være så venlig at se efter i fortrykket, vil han se, at jeg aldrig har brugt det udtryk. Jeg gav en skildring af regeringens politik, og det vil jeg også gøre nu. Jeg vil blot til mine betragtninger her føje, at når statsministeren og hans regering fremsatte forslag, f. eks. med hensyn til værneskatten, hvorefter indtægtsgrænsen i det store og hele fritog de socialdemokratiske vælgere for at yde bidrag, og puttede tvangslånet ovenpå, når den lod skattefradragets retten bortfalde og fremsatte forslag om forbrugsskatter, hvis tyngde unægtelig lettedes ved udsigten til en pristalsregulering for de fast lønnede, forekommer det mig, at statsministeren virkelig ikke har set helt bort fra interesser, som kunne komme ham tilgode under valget.

☞ Jeg kunne godt yderligere gøre nogle bemærkninger, også om selve regeringsdannelsen, men jeg tror ikke, tiden vil tillade det. Jeg vil dog gerne sige een ting. Den højtærede statsminister kunne ikke benægte, at han ikke havde undersøgt alle muligheder for en flertalsregering; han undersøgte kun den mulighed, som han selv ønskede at undersøge, og som han meddelte, at han ville undersøge: den pågældende regering skulle bestå af socialdemokrater, radikale og venstre. Om den anden mulighed — og det var dog trods alt en teoretisk mulighed — siger statsministeren, at den var utænkelig, fordi venstre havde meddelt, at det ikke ønskede at indtræde i en socialdemokratisk ledet regering. Men — som det allerede er sagt — dette gjaldt jo også for den første form for regeringsdannelse; også den burde statsministeren da på forhånd have opgivet.

Nu afviser den højtærede statsminister tanken om, hvad man kunne kalde en Atlantpagtregering — og det må vi naturligvis

tage til efterretning. Men jeg tror nu ikke, det er klogt, heller ikke af socialdemokratiet, at brænde sine skibe. Den højtærede statsminister vil næppe bestride, at der kan udvikle sig en situation, hvor landet får brug for alt det samarbejde, som de partier, der er fælles om Atlantpolitikken, kan præstere.

Den højtærede statsministers afsnit om de økonomiske problemer var holdt i stor almindelighed. Jeg vil ikke bestride, at der i dette afsnit blev åbnet mulighed for forhandling på et bredt grundlag, men samtidig var der så meget „på den ene side“ og „på den anden side“, at det er vanskeligt at danne sig et klart billede af, hvad regeringen vil. Og stadig mangler vi en klar tilkendegivelse af, at regeringen forstår sit ansvar ved at være regering, sin pligt til at tage ledelsen og fremsætte forslag, der viser en virkelig vilje til at få en forhandling i gang. Det er det, vi venter på, og det er det, vi har brug for.

Der var iverigt nogle områder i statsministerens økonomiske redegørelse, hvor jeg synes, han var meget uklar, men tiden tillader mig ikke at komme ind derpå. Det var spørgsmålet om forholdet mellem beskæftigelsen og valutaunderskuddet. Det må jo dog være formålet nu at nå frem til forholdsregler, som virkelig afhjælper den uhyre vanskelige valutasituation, der foreligger, og det må være hovedsagen i vore bestræbelser i øjeblikket.

Da min tid er udløbet, må jeg i denne omgang afstå fra at fremsætte nogle bemærkninger til handelsministeren og finansministeren og slutte med at sige, at vi har i disse dage hørt mange smukke ord om samarbejde og nødvendigheden deraf af hensyn til landets alvorlige økonomiske situation. Også det konservative folkeparti føler dette ansvar, men vi tror, at det samarbejde, som skal etableres, kræver, at der ikke blot tales derom, men at man viser vilje dertil i gerning, og at denne vilje først og fremmest må vises af regeringen, fordi regeringen efter forfatningen før nogen anden har ansvaret, og fordi ledelsen ligger i regeringens hånd og ikke kan ligge andre steder, hvis arbejdet skal trives. Hvis regeringen viger tilbage herfor og vil overlade ansvaret og initiativet til partierne, frygter jeg i høj grad for, at der vil komme store politiske vanskeligheder og stadige politiske kriser. Men en tilkendegivelse fra regeringen nu vil vække tillid til, at arbejdet virkelig kan komme i gang.

Vi har fået forelagt et forslag fra regeringen, forslaget om værneskatten, men i dette forslags indhold findes intet spor af sam-